

Barcode : 1990030070569
Title - Prasthanabheda
Author - Madhusudana Sarsvati
Language - sanskrit
Pages - 21
Publication Year - 2005
Barcode EAN.UCC-13

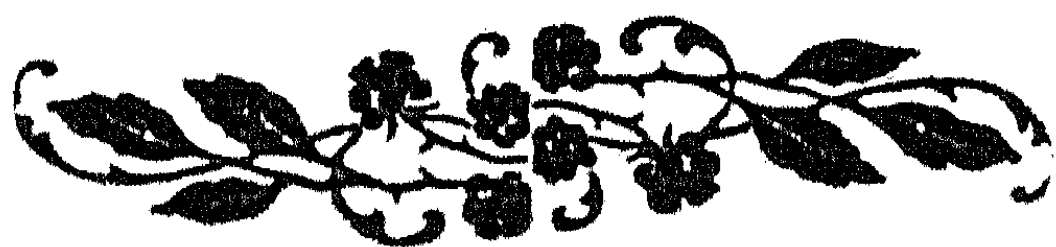

Prasthanabheda

BY

MADHUSUDANA SARSVATI.

SRIRANGAM:

SRI VANI VILAS PRESS.

1912.

॥ श्रीः

SRI SHARADA PEETHAM
SRINGERI

Acc No.

299
0657

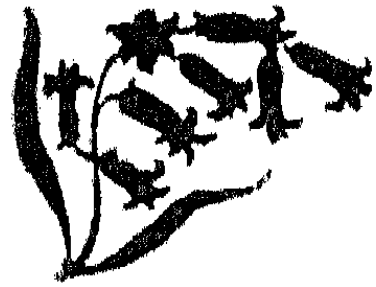
Cat No.

वे - 201

॥ प्रस्थानभेदः ॥

श्रीमधुसूदनसरस्वत्या

विरचितः ।

भीरङ्गम्

श्रीवाणीविलासमुद्रायप्रालये

संमुद्रितः ।

१९९२.

॥ श्रीः ॥

॥ प्रस्थानभेदः ॥

अथ सर्वेषां शास्त्राणां भगवत्येव तात्पर्यं साक्षात्परम्परया वेति समासेन तेषां प्रस्थानभेदोऽत्रोद्दिश्यते । तथा हि—

ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेद इति वेदाश्चत्वारः । शिक्षा व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्यौतिषं कल्प इति वेदाङ्गानि षट् । पुराणन्यायमीमांसा धर्मशास्त्राणि चेति चत्वार्युपाङ्गानि । अत्रोपपुराणानामपि पुराणेऽन्तर्भावः, वैशेषिकशास्त्रस्य न्याये, वेदान्तशास्त्रस्य मीमांसायाम्, महाभारतरामायणयोः सांख्यपातञ्जलपाशुपतवैष्णवादीनां च धर्मशास्त्रे ; एवं मिलित्वा चतुर्दश विद्याः । तथा चोक्तं याज्ञवल्क्येन—‘पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः । वेदाः स्थानानि विद्यानां

धर्मस्य च चतुर्दश' इति । एता एव चतुर्भिरुपवेदैः सहिता
अष्टादश विद्या भवन्ति । आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्ववेदोऽर्थ-
शास्त्रं चेति चत्वार उपवेदाः । सर्वेषां चास्तिकानामेतावन्त्येव
शास्त्रप्रस्थानानि ; अन्येषामप्येकदेशिनामेतेष्वेवान्तर्भावात् ।
ननु— नास्तिकानामपि प्रस्थानान्तराणि सन्ति ; तान्येते-
ष्वनन्तर्भावात्पृथग्गणयितुमुचितानि । तथा हि— शून्यवादे-
नैकं प्रस्थानं माध्यमिकानाम् । क्षणिकविज्ञानमात्रवादेनान्य-
द्योगाचाराणाम् । ज्ञानाकारानुमेयक्षणिकबाह्यार्थवादेनापरं सौ-
त्रान्तिकानाम् । प्रत्यक्षसलक्षणक्षणिकबाह्यार्थवादेनापरं वैभा-
षिकाणाम् । एवं सौगतानां प्रस्थानचतुष्टयम् । तथा देहा-
त्मवादेनैकं प्रस्थानं चार्वाकाणाम् । एवं देहातिरिक्तदेहप-
रिमाणात्मवादेन द्वितीयं प्रस्थानं दिगम्बराणाम् । एवं मि-
लित्वा नास्तिकानां षट् प्रस्थानानि । तानि कस्मान्नोच्य-
न्ते ?— सत्यम् ; वेदबाह्यत्वात्तेषां म्लेच्छादिप्रस्थानवत्पर-
म्परयापि पुरुषार्थानुपयोगित्वादुपेक्षणीयत्वमेव । इह च सा-
क्षाद्वा परम्परया वा पुमर्थोपयोगिनां वेदोपकरणानामेव
प्रस्थानानां भेदो दर्शितः । ततो न न्यूनत्वशङ्कावकाशः ॥

अथ संक्षेपेणैषां प्रस्थानानां स्वरूपभेदे हेतुः प्रयोजन-
भेद उच्यते बालानां व्युत्पत्तये--

तत्र धर्मब्रह्मप्रतिपादकमपौरुषेयं प्रमाणवाक्यं वेदः । स
च मन्त्रब्राह्मणात्मकः । तत्र मन्त्रा अनुष्ठानकारकभूतद्रव्य-
देवताप्रकाशकाः । तेऽपि त्रिविधा ऋग्यजुःसामभेदात् ।
तत्र पादबद्धगायत्र्यादिच्छन्दोविशिष्टा ऋचः ‘अग्निमीळे
पुरोहितम्’ इत्याद्याः । ता एव गीतिविशिष्टाः सामानि ।
तदुभयविलक्षणानि यजूंषि । ‘अग्नीदग्नीन्विहर’ इत्यादि-
संबोधनरूपा निगदमन्त्रा अपि यजुरन्तर्भूता एव । तदेवं
निरूपिता मन्त्राः ॥

ब्राह्मणमपि त्रिविधं विधिरूपमर्थवादरूपं तदुभयविलक्ष-
णरूपं चेति । तत्र शब्दभावना विधिरिति भाट्टाः । नियोगो
विधिरिति प्राभाकराः । इष्टसाधनता विधिरिति तार्किका-
दयः सर्वे । विधिरपि चतुर्विध उत्पत्त्यधिकारविनियोगप्रयोग-
भेदात् । तत्र कर्मस्वरूपमात्रबोधको विधिरुत्पत्तिविधिः ‘आ-
ग्नेयोऽष्टाकपालो भवति’ इत्यादिः । सेतिकर्तव्यताकस्य कर-
णस्य यागादेः फलसंबन्धबोधको विधिरधिकारविधिः ‘दर्श-

पूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यादिः । अङ्गसंबन्धबोधको विधिर्विनियोगविधिः 'व्रीहिभिर्यजेत' 'समिधो यजति' इत्यादिः । साङ्गप्रधानकर्मप्रयोगैक्यबोधकः पूर्वोक्तविधित्रयमेलनरूपः प्रयोगविधिः । स च श्रौत इत्येके, कल्प्य इत्यपरे । कर्मस्वरूपं च द्विविधं गुणकर्मार्थकर्म चेति । तत्र क्रतुकर्मकारकाण्याश्रित्य विहितं गुणकर्म । तदपि चतुर्विधम् उत्पत्त्याप्तिविकृतिसंस्कृतिभेदात् । तत्र 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत' 'यूपं तक्षति' इत्यादावाधानतक्षणादिना संस्कारविशेषविशिष्टाप्तियूपादेरुत्पत्तिः । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' 'गां पयो दोग्धि' इत्यादावध्ययनदोहनादिना विद्यमानस्यैव स्वाध्यायपयःप्रभृतेः प्राप्तिः । 'सोममभिषुणोति' 'व्रीहीनवहन्ति' 'आज्यं विलापयति' इत्यादावभिषवावघातविलापनैः सोमादीनां विकारः । 'व्रीहीन्प्रोक्षति' 'पतन्यवेक्षते' इत्यादौ प्रोक्षणावेक्षणादिभिर्व्रीह्यादिद्रव्याणां संस्कारः । एतच्चतुष्टयं चाङ्गमेव । तथा क्रतुकारकाण्याश्रित्य विहितमर्थकर्म द्विविधमङ्गं प्रधानं चेति । अन्यार्थमङ्गम् । अनन्यार्थं प्रधानम् । अङ्गमपि द्विविधं संनिपत्योपकारकमारा-

दुपकारकं चेति । तत्र प्रधानस्वरूपनिर्वाहकं प्रथमम् । फ-
लोपकारि द्वितीयम् । एवं संपूर्णाङ्गसंयुक्तो विधिः प्रकृतिः ।
विकलाङ्गसंयुक्तो विधिर्विकृतिः । तदुभयविलक्षणो विधिर्द-
र्विहोमः । एवमन्यदप्यूहम् । तदेवं निरूपितो विधिभागः ।
प्राशस्त्यनिन्दान्यतरलक्षणया विधिशेषभूतं वाक्यमर्थवा-
दः । स च त्रिविधः गुणवादोऽनुवादो भूतार्थवाद-
श्चेति । तत्र प्रमाणान्तरविरुद्धार्थबोधको गुणवादः ‘आ-
दित्यो यूपः’ इत्यादिः । प्रमाणान्तरप्राप्तार्थबोधकोऽनुवादः
‘अग्निर्हिमस्य भेषजम्’ इत्यादिः । प्रमाणान्तरविरोधतत्प्रा-
प्तिरहितार्थबोधको भूतार्थवादः ‘इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदय-
च्छत्’ इत्यादिः । तदुक्तम्— ‘विरोधे गुणवादः स्यादनु-
वादोऽवधारिते । भूतार्थवादस्तद्धानादर्थवादस्त्रिधा मतः’
इति । तत्र त्रिविधानामप्यर्थवादानां विधिस्तुतिपरत्वे समा-
नेऽपि भूतार्थवादानां स्वार्थेऽपि प्रामाण्यं देवताधिकरणन्या-
यात् । अबाधिताज्ञातज्ञापकत्वं हि प्रामाण्यम् । तच्च बाधि-
तविषयत्वाज्ज्ञातज्ञापकत्वाच्च न गुणवादानुवादयोः । भूतार्थ-
वादस्य तु स्वार्थे तात्पर्यरहितस्याप्यौत्सर्गिकं प्रामाण्यं न वि-

हन्यते । तदेवं निरूपितोऽर्थवादभागः । विध्यर्थवादोभयविलक्षणं तु वेदान्तवाक्यम् । तच्चाज्ञातज्ञापकत्वेऽप्यनुष्ठानाप्रतिपादकत्वान्न विधिः ; स्वतः पुरुषार्थपरमानन्दज्ञानात्मकब्रह्मणि स्वार्थ उपक्रमोपसंहारादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गवत्तया स्वतः प्रमाणभूतम्, सर्वानपि विधीनन्तःकरणशुद्धिद्वारा स्वशेषतामापादयत्, अन्यशेषत्वाभावाच्च नार्थवादः । तस्मादुभयविलक्षणमेव वेदवाक्यम् । तच्च कचिदज्ञातज्ञापकत्वमात्रेण विधिरिति व्यपदिश्यते, विधिपदरहितप्रमाणवाक्यत्वेन कचिद्भूतार्थवाद इति व्यवहियत इति न दोषः । तदेवं निरूपितं त्रिविधं ब्राह्मणम् । एवं च कर्मकाण्डब्रह्मकाण्डात्मको वेदो धर्मार्थकाममोक्षहेतुः ॥

स च प्रयोगत्रयेण यज्ञनिर्वाहार्थमृग्यजुःसामभेदेन भिन्नः । तत्र हौत्रप्रयोग ऋग्वेदेन, आध्वर्यवप्रयोगो यजुर्वेदेन, औद्गात्रप्रयोगः सामवेदेन । ब्राह्मयाजमानप्रयोगौ त्वत्रैवान्तर्भूतौ । अथर्ववेदस्तु यज्ञानुपयुक्तः शान्तिपौष्टिकाभिचारादिकर्मप्रतिपादकत्वेनात्यन्तविलक्षण एव । एवं प्रवचनभेदात्प्रतिवेदं भिन्ना भूयस्यः शाखाः । एवं च कर्मकाण्डे व्या-

पारभेदेऽपि सर्वासां वेदशाखानामेकरूपत्वमेव ब्रह्मकाण्डे ।
इति चतुर्णां वेदानां प्रयोजनभेदेन भेद उक्तः ॥

अथाङ्गानामुच्यते— तत्र शिक्षाया उदात्तानुदात्तस्वरि-
तऋस्वदीर्घप्लुतादिविशिष्टस्वरव्यञ्जनात्मकवर्णोच्चारणविशेष-
ज्ञानं प्रयोजनम्, तदभावे मन्त्राणामनर्थकत्वात् । तथा
चोक्तम्— ‘मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्याप्रयु-
क्तो न तमर्थमाह । स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्र-
शत्रुः स्वरतोऽपराधात्’ इति । तत्र सर्ववेदसाधारणी शिक्षा
‘अथ शिक्षां प्रवक्ष्यामि—’ इत्यादिपञ्चखण्डात्मिका पाणि-
निना प्रकाशिता; प्रतिवेदशाखं च भिन्नरूपा प्रातिशाख्य-
संज्ञिता अन्यैरेव मुनिभिः प्रदर्शिता ॥

एवं वैदिकपदसाधुत्वज्ञानेनोहादिकं व्याकरणस्य प्रयो-
जनम् । तच्च ‘वृद्धिरादैच्’ इत्याद्यध्यायाष्टकात्मकं महेश्वर-
प्रसादेन भगवता पाणिनिनैव प्रकाशितम् । तत्र कात्यायनेन
मुनिना पाणिनीयसूत्रेषु वार्त्तिकं विरचितम् । तद्वार्त्तिकस्यो-
परि च भगवता मुनिना पतञ्जलिना महाभाष्यमारचितम् ।
तदेतत्त्रिमुनि व्याकरणं वेदाङ्गं माहेश्वरमित्याख्यायते ।

कौमारादिव्याकरणानि तु न वेदाङ्गानि , किं तु लौकिक-
प्रयोगमात्रज्ञानार्थानीत्यवगन्तव्यम् ॥

एवं शिक्षाव्याकरणाभ्यां वर्णोच्चारणपदसाधुत्वज्ञाने, वै-
दिकमन्त्रपदानामर्थज्ञानाकाङ्क्षायां तदर्थं भगवता यास्केन
'समाम्नायः समाम्नातः' 'स व्याख्यातव्यः' इत्यादित्रयोदशा-
ध्याय्यात्मकं निरुक्तमारचितम् । तत्र च नामाख्यातनिपातो-
पसर्गभेदेन चतुर्विधं पदजातं निरूप्य वैदिकमन्त्रपदानामर्थः
प्रकाशितः । मन्त्राणां चानुष्ठेयार्थप्रकाशनद्वारेणैव करणत्वा-
त्पदार्थज्ञानाधीनत्वाच्च वाक्यार्थज्ञानस्य मन्त्रस्थपदार्थज्ञा-
नाय निरुक्तमवश्यमपेक्षितम्, अन्यथानुष्ठानासंभवात् ।
'सृण्येव जर्भरी तुर्फरी तू' इत्यादिदुरूहाणां प्रकारान्तरे-
णार्थज्ञानस्यासंभावनीयत्वाच्च । एवं निघण्टवोऽपि वैदिक-
द्रव्यदेवतात्मकपदार्थपर्यायशब्दात्मका निरुक्तान्तर्भूता एव ।
तत्रापि निघण्टुसंज्ञकः पञ्चाध्याय्यात्मको ग्रन्थो भगवता
यास्केनैव कृतः ॥

एवमृङ्गान्त्राणां पादबद्धच्छन्दोविशेषविशिष्टत्वात्तदज्ञाने
च निन्दाश्रवणाच्छन्दोविशेषनिमित्तानुष्ठानविशेषविधानाच्च

च्छन्दोज्ञानाकाङ्क्षायाम्, तत्प्रकाशनाय ‘धीः श्रीः स्त्रीम्’ इत्याद्यष्टाध्याय्यात्मिका च्छन्दोविवृतिर्भगवता पिङ्गलेन विरचिता । ‘तत्राप्यलौकिकम्’ इत्यादिनाध्यायत्रयेण गाय-
त्र्युष्णिगनुष्टुब्बहती पङ्क्तिस्त्रिष्टुब्जगतीति सप्त च्छन्दांसि सावान्तरभेदानि निरूपितानि । ‘अथ लौकिकम्’ इत्यार-
भ्याध्यायपञ्चकेन पुराणेतिहासादावुपयोगीनि लौकिकानि च्छन्दांसि प्रसङ्गान्निरूपितानि व्याकरणे लौकिकपदनि-
रूपणवत् ॥

एवं वैदिककर्माङ्गदर्शादिकालज्ञानाय ज्यौतिषं भगवता आदित्येन गर्गादिभिश्च प्रणीतं बहुविधमेव ॥

शाखान्तरीयगुणोपसंहारेण वैदिकानुष्ठानक्रमविशेषज्ञा-
नाय कल्पसूत्राणि । तानि च प्रयोगत्रयभेदान्निविधानि—
तत्र हौत्रप्रयोगप्रतिपादकान्याश्वलायनशाङ्खायनादिप्रणीता-
नि ; आध्वर्यवप्रयोगप्रतिपादकानि बोधायनापस्तम्बकात्या-
यनादिप्रणीतानि ; औद्गात्रप्रयोगप्रतिपादकानि लाट्यायन-
द्राह्यायणादिप्रणीतानि ॥

एवं निरूपितः षण्णामङ्गानां प्रयोजनभेदः । चतुर्णामु-
पाङ्गानामधुनोच्यते—

तत्र सर्गप्रतिसर्गवंशमन्वन्तरवंशानुचरितप्रतिपादकानि
भगवता बादरायणेन कृतानि पुराणानि । तानि च ब्राह्मं
पाद्मं वैष्णवं शैवं भागवतं नारदीयं मार्कण्डेयमाग्नेयं
भविष्यं ब्रह्मवैवर्तं लैङ्गं वाराहं स्कान्दं वामनं कौर्म
मात्स्यं गारुडं ब्रह्माण्डं चेत्यष्टादश । ‘आद्यं सनत्कु-
मारेण प्रोक्तं वेदविदां वराः । द्वितीयं नारसिंहाख्यं तृतीयं
नान्दमेव च ॥ चतुर्थं शिवधर्माख्यं दौर्वासं पञ्चमं विदुः ।
षष्ठं तु नारदीयाख्यं कापिलं सप्तमं विदुः ॥ अष्टमं मानवं
प्रोक्तं ततश्चोशनसेरितम् । ततो ब्रह्माण्डसंज्ञं तु वारुणाख्यं
ततः परम् ॥ ततः कालीपुराणाख्यं वासिष्ठं मुनिपुंगवाः ।
ततो वासिष्ठलैङ्गाख्यं प्रोक्तं माहेश्वरं परम् ॥ ततः साम्बपु-
राणाख्यं ततः सौरं महान्नुतम् । पाराशरं ततः प्रोक्तं मा-
रीचाख्यं ततः परम् ॥ भार्गवाख्यं ततः प्रोक्तं सर्वधर्मार्थ-
साधकम्’ एवमुपपुराणान्यनेकप्रकाराणि द्रष्टव्यानि ॥

न्याय आन्वीक्षिकी पञ्चाध्यायी गौतमेन प्रणीता ।

प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवा-
दजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानाख्यानां षोड-
शपदार्थानामुद्देशलक्षणपरीक्षाभिस्तत्त्वज्ञानं तस्याः प्रयोज-
नम् । एवं दशाध्यायात्मकं वैशेषिकं शास्त्रं कणादेन प्रणी-
तम् । द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायानां षण्णां पदार्था-
नामभावसप्तमानां साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां व्युत्पादनं तस्य प्र-
योजनम् । एतदपि न्यायपदेनोक्तम् ॥

एवं मीमांसापि द्विविधा कर्ममीमांसा शारीरकमीमांसा
चेति । तत्र द्वादशाध्यायी कर्ममीमांसा ‘अथातो धर्मजि-
ज्ञासा’ इत्यादिः ‘अन्वाहार्ये च दर्शनात्’ इत्यन्ता भगवता
जैमिनिना प्रणीता । तत्र धर्मप्रमाणम्, धर्मभेदाभेदौ, शेष-
शेषिभावः, कत्वर्थपुरुषार्थभेदेन प्रयुक्तिविशेषः, श्रुत्यर्थपठना-
दिभिः क्रमभेदः, अधिकारविशेषः, सामान्यातिदेशः, विशे-
षातिदेशः, ऊहः, बाधः, तन्त्रम्, प्रसङ्गश्चेति क्रमेण द्वाद-
शानामध्यायानामर्थः । तथा संकर्षणकाण्डमप्यध्यायचतुष्ट-
यात्मकं जैमिनिप्रणीतम् । तच्च देवताकाण्डसंज्ञया प्रसिद्ध-
मप्युपासनाख्यकर्मप्रतिपादकत्वात्कर्ममीमांसान्तर्गतमेव । तथा

चतुरध्यायी शारीरकमीमांसा 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा'
 इत्यादिः 'अनावृत्तिः शब्दात्' इत्यन्ता जीवब्रह्मैकत्वसा-
 क्षात्कारहेतुः श्रवणारूपविचारप्रतिपादकान्यायानुपदर्शयन्ती
 भगवता बादरायणेन कृता । तत्र सर्वेषामपि वेदान्तवाक्यानां
 साक्षात्परम्परया वा प्रत्यगभिन्नाद्वितीये ब्रह्मणि तात्पर्य-
 मिति समन्वयः प्रथमाध्यायेन प्रदर्शितः । तत्र च
 प्रथमे पादे स्पष्टब्रह्मलिङ्गयुक्तानि वाक्यानि विचारितानि ।
 द्वितीये तु अस्पष्टब्रह्मलिङ्गानि उपास्यब्रह्मविषयाणि । तृतीये
 पादे अस्पष्टब्रह्मलिङ्गानि प्रायशो ज्ञेयब्रह्मविषयाणि । एवं
 पादत्रयेण वाक्यविचारः समापितः । चतुर्थपादे तु प्र-
 धानविषयत्वेन संदिह्यमानान्यव्यक्ताजादिपदानि चिन्तितानि
 । एवं वेदान्तानामद्वितीये ब्रह्मणि सिद्धे समन्वये, तत्र
 संभावितं स्मृतितर्कादिविरोधमाशङ्क्य तत्परिहारः क्रियत
 इत्यविरोधो द्वितीयाध्यायेन दर्शितः । तत्राप्यपादे सांख्ययो-
 गकाणादादिस्मृतिभिः सांख्यादिप्रयुक्तैस्तर्कैश्च विरोधो वेदा-
 न्तसमन्वयस्य परिहृतः । द्वितीये पादे सांख्यादिमतानां दुष्ट-
 त्वं प्रतिपादितम्, स्वपक्षस्थापनपरपक्षनिराकरणरूपपर्वद्वया-

त्मकत्वाद्विचारस्य । तृतीये पादे महाभूतसृष्ट्यादिश्रुतीनां पर-
स्परविरोधः पूर्वभागेण परिहृतः; उत्तरभागेण तु जीवविष-
याणाम् । चतुर्थपादे इन्द्रियविषयश्रुतीनां विरोधः परिहृतः ।
तृतीयेऽध्याये साधननिरूपणम् । तत्र प्रथमे पादे जीवस्य पर-
लोकगमनागमननिरूपणेन वैराग्यं निरूपितम् । द्वितीये पादे
पूर्वभागेण त्वंपदार्थः शोधितः, उत्तरभागेण तत्पदार्थः । तृती-
ये पादे निर्गुणे ब्रह्मणि नानाशाखापठितपुनरुक्तपदोपसंहारः
कृतः; प्रसङ्गाच्च सगुणनिर्गुणविद्यासु शाखान्तरीयगुणोप-
संहारानुपसंहारौ निरूपितौ । चतुर्थे पादे निर्गुणब्रह्मविद्याया
बहिरङ्गसाधनान्याश्रमयज्ञादीन्यन्तरङ्गसाधनानि शमदमादी-
नि श्रवणनिदिध्यासनादीनि च निरूपितानि । चतुर्थेऽध्याये
सगुणनिर्गुणविद्ययोः फलविशेषनिर्णयः कृतः । तत्र प्रथ-
मे पादे श्रवणाद्यावृत्त्या निर्गुणं ब्रह्म साक्षात्कृत्य जीवतः
पापपुण्यालेपलक्षणा जीवन्मुक्तिरभिहिता । द्वितीये पादे
म्रियमाणस्योत्क्रान्तिप्रकारश्चिन्तितः । तृतीये पादे सगुण-
ब्रह्मविदो मृतस्योत्तरमार्गोऽभिहितः । चतुर्थे पादे पूर्वभा-
गेण निर्गुणब्रह्मविदो विदेहकैवल्यप्राप्तिरुक्ता; उत्तरभागेण

सगुणब्रह्मविदो ब्रह्मलोकस्थितिरुक्तेति । इदमेव सर्वशास्त्राणां मूर्धन्यम् । शास्त्रान्तरं सर्वमस्यैव शेषभूतमितीदमेव मुमुक्षुभिरादरणीयं श्रीशंकरभगवत्पादोक्तप्रकारेणेति रहस्यम् ॥

एवं धर्मशास्त्राणि मनुयाज्ञवल्क्यविष्णुयमाङ्गिरोवसिष्ठ-
दक्षसंवर्तशातातपपराशरगौतमशङ्खलिखितहारीतापस्तम्बोश-
नोव्यासकात्यायनबृहस्पतिदेवलनारदपैठीनसिप्रभृतिभिः कृ-
तानि वर्णाश्रमधर्मविशेषाणां विभागेन प्रतिपादकानि । एवं
व्यासकृतं महाभारतं वाल्मीकिकृतं रामायणं च धर्मशास्त्र
एवान्तर्भूतं स्वयमितिहासत्वेन प्रसिद्धम् । सांख्यादीनां धर्म-
शास्त्रान्तर्भावेऽपीह स्वशब्देनैव निर्देशात्पृथगेव संगति-
र्वाच्या ॥

अथ वेदचतुष्टयस्य क्रमेण चत्वार उपवेदाः । तत्रायु-
र्वेदस्याष्टौ स्थानानि भवन्ति सूत्रं शारीरमैन्द्रियं चिकित्सा
निदानं विमानं विकल्पः सिद्धिश्चेति । ब्रह्मप्रजापत्यश्विधन्व-
न्तरीन्द्रभरद्वाजात्रेयामिवेश्यादिभिरुपदिष्टश्चरकेण संक्षिप्तः ।
तत्रैव सुश्रुतेन पञ्चस्थानात्मकं प्रस्थानान्तरं कृतम् । एवं

वाग्भटादिनापि बहुधेति न शास्त्रभेदः । कामशास्त्रमप्या-
युर्वेदान्तर्गतमेव, तत्रैव सुश्रुतेन वाजीकरणाख्यकामशास्त्रा-
भिधानात् । तत्र वात्स्यायनेन पञ्चाध्याय्यात्मकं कामशास्त्रं
प्रणीतम् । तस्य च विषयवैराग्यमेव प्रयोजनम्, शास्त्रोद्दीपि-
तमार्गेणापि विषयभोगे दुःखमात्रपर्यवसानात् । चिकित्सा-
शास्त्रस्य रोगतत्साधनरोगनिवृत्तितत्साधनज्ञानं प्रयोजनम् ॥

एवं धनुर्वेदः पादचतुष्टयात्मको विश्वामित्रप्रणीतः । तत्र
प्रथमो दीक्षापादः, द्वितीयः संग्रहपादः, तृतीयः सिद्धिपादः,
चतुर्थः प्रयोगपादः । तत्र प्रथमे पादे धनुर्लक्षणमधिकारि-
निरूपणं च कृतम् । अत्र धनुःशब्दश्चापे रूढोऽपि धनुर्वि-
धायुधे प्रवर्तते । तच्चतुर्विधं मुक्तममुक्तं मुक्तामुक्तं यन्त्रमुक्तं
चेति । मुक्तं चक्रादि । अमुक्तं खड्गादि । मुक्तामुक्तं शल्या-
वान्तरभेदादि । यन्त्रमुक्तं शरादि । तत्र मुक्तमस्त्रमुच्यते ।
अमुक्तं शस्त्रमित्युच्यते । तदपि ब्राह्मवैष्णवपाशुपतप्राजाप-
त्याग्नेयादिभेदादनेकविधम् । एवं साधिदैवतेषु समन्त्रकेषु
चतुर्विधायुधेषु येषामधिकारः क्षत्रियकुमाराणां तदनुयायि-
नां च, ते सर्वे चतुर्विधाः पदातिरथगजतुरगारूढा इति ।

दीक्षाभिषेकशकुनमङ्गलकरणादिकं च सर्वमपि प्रथमे पादे निरूपितम् । सर्वेषां शस्त्रविशेषाणामाचार्यस्य च लक्षणपूर्वकं संप्रहणप्रकारो दर्शितो द्वितीयपादे । गुरुसंप्रदायसिद्धानां शस्त्रविशेषाणां पुनः पुनरभ्यासो मन्त्रदेवतासिद्धिकरणमपि निरूपितं तृतीयपादे । एवं देवतार्चनाभ्यासादिभिः सिद्धानामस्त्रविशेषाणां प्रयोगश्चतुर्थपादे निरूपितः । क्षत्रियाणां स्वधर्मयुद्धाचरणं दुष्टस्य दण्डश्चोरादिभ्यः प्रजापालनं च धनुर्वेदस्य प्रयोजनम् । एवं च ब्रह्मप्रजापत्यादिक्रमेण विश्वामित्रप्रणीतं धनुर्वेदशास्त्रम् ॥

एवं गान्धर्ववेदशास्त्रं भगवता भरतेन प्रणीतम् । गीतवाद्यनृत्तभेदेन बहुविधोऽर्थः । देवताराधननिर्विकल्पकसमाध्यादिसिद्धिश्च गान्धर्ववेदस्य प्रयोजनम् ॥

एवमर्थशास्त्रं च बहुविधं नीतिशास्त्रमश्वशास्त्रं शिल्पशास्त्रं सूपकारशास्त्रं चतुःषष्टिकलाशास्त्रं चेति । नानामुनिभिः प्रणीतं तत्सर्वम् । अस्य च सर्वस्य लौकिकवत्प्रयोजनभेदो द्रष्टव्यः ॥

एवमष्टादश विद्यास्त्रयीशब्देनोक्ताः ; अन्यथा न्यूनता-
प्रसङ्गात् ॥

तथा सांख्यशास्त्रं भगवता कपिलेन प्रणीतम् 'अथ
त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरत्यन्तपुरुषार्थः' इत्यादि षडध्या-
य्यात्मकम् । तत्र प्रथमेऽध्याये विषया निरूपिताः । द्विती-
येऽध्याये प्रधानकार्याणि । तृतीयेऽध्याये विषयेभ्यो वैरा-
ग्यम् । चतुर्थेऽध्याये विरक्तानां पिङ्गलाकुरवादीनामाख्या-
यिकाः । पञ्चमेऽध्याये परपक्षनिर्णयः । षष्ठे सर्वार्थसंक्षेपः ।
प्रकृतिपुरुषविवेकज्ञानं सांख्यशास्त्रस्य प्रयोजनम् ॥

तथा योगशास्त्रं भगवता पतञ्जलिना प्रणीतम् 'अथ
योगानुशासनम्' इत्यादि पादचतुष्टयात्मकम् । तत्र प्रथम-
पादे चित्तवृत्तिनिरोधात्मकः समाधिरभ्यासवैराग्यरूपं च
सत्साधनं निरूपितम् । द्वितीये पादे विक्षिप्तचित्तस्यापि स-
माधिसिद्धयर्थं यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यान-
समाधयोऽष्टावङ्गानि निरूपितानि । तृतीये पादे योगिविभू-
तयः ; चतुर्थपादे कैवल्यमिति । तस्य च विजातीयप्रत्ययनि-
रोधद्वारेण निदिध्यासनसिद्धिः प्रयोजनम् ॥

तथा पशुपतिमतं पाशुपतं शास्त्रं पशुपतिना पशुपाश-
विमोक्षणाय 'अथातः पाशुपतं योगविधिं व्याख्यास्यामः'
इत्यादि पञ्चाध्यायं विरचितम् । तत्राध्यायपञ्चकेनापि
कार्यरूपो जीवः पशुः, कारणं पतिरीश्वरः, योगः पशुपतौ
चित्तसमाधानम्, विधिर्भस्मना त्रिषवणस्नानादिर्निरूपितः ;
दुःखान्तसंज्ञो मोक्षश्च प्रयोजनम् । एत एव कार्यकारणयो-
गविधिदुःखान्ता इत्याख्यायन्ते ॥

एवं वैष्णवं नारदादिभिः कृतं पञ्चरात्रम् । तत्र वासु-
देवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धाश्चत्वारः पदार्था निरूपिताः । भग-
वान्वासुदेवः सर्वकारणं परमेश्वरः । तस्मादुत्पद्यते संकर्ष-
णाख्यो जीवः । तस्मान्मनः प्रद्युम्नः । तस्मादनिरुद्धोऽहं-
कारः । सर्वे चैते भगवतो वासुदेवस्यैवांशभूतास्तदभिन्ना
एवेति भगवतो वासुदेवस्य मनोवाक्कायवृत्तिभिराराधनं कृत्वा
कृतकृत्यो भवतीत्यादि च निरूपितम् ॥

तदेवं दर्शितः प्रस्थानभेदः । सर्वेषां च संक्षेपेण त्रिविध
एव प्रस्थानभेदः— तत्रारम्भवाद एकः ; परिणामवादो
द्वितीयः ; विवर्तवादस्तृतीयः । पार्थिवाप्यतैजस्रवायवी-

याश्चतुर्विधाः परमाणवो द्व्यणुकादिक्रमेण ब्रह्माण्डपर्यन्तं
जगदारभन्ते, असदेव कार्यं कारकव्यापारादुत्पद्यते इति
प्रथमस्तार्किकाणां मीमांसकानां च । सत्त्वरजस्तमोगुणा-
त्मकं प्रधानमेव महदहंकारादिक्रमेण जगदाकारेण परिणमते,
पूर्वमपि सूक्ष्मरूपेण सदेव कार्यं कारणव्यापारेणाभिव्यज्यते
इति द्वितीयः पक्षः सांख्ययोगपातञ्जलपाशुपतानाम् । ब्रह्म-
णः परिणामो जगदिति वैष्णवानाम् । स्वप्रकाशपरमानन्दा-
द्वितीयं ब्रह्म स्वमायावशान्मिथ्यैव जगदाकारेण कल्पत इति
तृतीयः पक्षो ब्रह्मवादिनाम् । सर्वेषां प्रस्थानकर्तृणां मुनीनां
विवर्तवादपर्यवसानेनाद्वितीये परमेश्वरे प्रतिपाद्ये तात्पर्यम् ।
न हि ते मुनयो भ्रान्ताः, सर्वज्ञत्वात्तेषाम् । किं तु बहिर्वि-
षयप्रवणानामापाततः पुरुषार्थे प्रवेशो न संभवतीति नास्ति-
क्यवारणाय तैः प्रकारभेदाः प्रदर्शिताः । तत्र तेषां तात्पर्य-
मबुद्ध्वा वेदविरुद्धेऽप्यर्थे तात्पर्यमुत्प्रेक्षमाणास्तन्मतमेवोपादेय-
त्वेन गृह्णन्तो जना नानापथजुषो भवन्तीति सर्वमनवद्यम् ॥

इति श्रीमधुसूदनसरस्वतीविरचितः

प्रस्थानभेदः संपूर्णः ॥